

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на год. 10 перп., на по год. 5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

за Црну Гору број 10 ПАРА
за СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРА

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Viesnik“ Cettigné (Monténégro)

Рукописе ваља слати Уредништву „Вјесника“
а претплату и огласе Администрацији

Огласи се наплаћују по погодби

Цетиње, 18. новембра

Посланица Његовог Величанства Краља, упућена Народу на дан Св. Краља Дечанскога, вјерна је слика данашњег стања Црне Горе и цијелога српскога племена. Она са неисканим болом у души казује како је Србија изненадно нападнута од три царства и невјерне Бугарске Краљевине, како се јуначки одупире много надмоћнијем непријатељу, како уступа крок по крок свог земљишта и прибија се нашим горама, да бисмо се, заједнички, успјешније одбранили. У посланици се Народу отворено предочава неумитна истина, да се и Црној Гори спрема исто што и Србији, очевидно са убјеђењем, да ће признаће те истине наш у мукама прекаљени народ само још више распалити новом снагом за вршење најузвишеније дужности: жртвовања свега за Отаџбину. Има малих народа као и ситних цвјетова, који замиришу тек кад их почнете газити. У вјековима гажења наш је народ по цијелој свијету раширио дивни мирис врлина своје душе и срца. То добро зна наш Господар, тако изразит представник воље и духа нашега племена, и зато с правом даје на знање: *да ће се Црна Гора страшно и крваво бранити.* Он зна, да ће се Његов, и иначе намучени народ, још напатити, али је увјерен у Божију помоћ, као и у помоћ наших великих Савезника, чим се приберу и понареде. Коначна победа је у изгледу. Господар тврдо вјерује у успјех. Његова вјера, оличење наших нада и идеала, никад га није остављала. Његово пророчанство наш је народни сан; Његова посланица, ма колико да јасно приказује неоспорно тешки удес садашњости, пуна је оптимизма мученичке душе нашега народа, којем је сад тек куцнуо час, да, ако Бог да, једном постане миран и срећан.

Врховна Команда саопштава:

У току 16. новембра наше трупе извршиле су један врло успјешан напад на непријатеља код Металега, разбиле непријатеља и натјерале га у бјегство ка Горажди.

На осталим фронтима без промјене.

Цетиње, 18. новембра

Бугарско вјероломство није непознато бар нама Србима. Оно се манифестовало кроз читаву нашу историју. Бугарска није могла гледати поред себе снажну српску државу. И онда кад је српски народ задуживао дугом захвалности Бугаре, они су и тада ковали планове против Срба. 17. јуна 1913. најновији је и најизразитији доказ, докле се може уздићи перфидија једнога народа. Тога дана бугарске армије, и без претходне објаве рата, упадоше на земљиште брата-савезника, отпочеше са пустошењем и звјерствима као све дивље хорде...

Познавајући Бугаре као такве и њихов менталитет још полудивљег народа, чему смо се бољему од њих надали када смо назад мјесец и нешто више дана примили вјести о њиховој „оружаној неутралности“? Нијесмо ли се злу достјетили? Јер од кога је Бугарска имала да се брани, ко је угрожавао њеном државном, поли-

тичком бићу, или кога је она имала да напада — опет Србе.

Србија је учинила једно ново херојство, када је пристала да се од њеног тијела реже не би ли се залијечила германска инфекција Бугарске. Србија кидаше од Македоније, њене по праву народности, историје и освојена, не би ли Бугаре повратила у коло балканске слоге и интереса. Свјетска историја забиљежиће јединствен примјер пожртвовања једне земље за општу — овдје балканску ствар.

Србија пружаше још и гаранције тако, да енглеско-француске трупе окупирају земљиште које даваше.

Бугарску није било могуће одвратити од њеног антисловенског плана, од њеног намјераваног братоубиства.

Узалуд су били сви напори и Срба и Четворног Споразума. Бугарска још више појачаваше своје захтјеве. Они већ немају границу; граница им бијаше немогућност. Тако, Бугари тражаху да њихове трупе одмах окупирају Македонију, а да Бугарска ни тада не мора ступити у акцију против Турске.

Да, знамо да Бугарима није било до преговора, већ да боље припреме намјеравани напад против Србије и да се у томе сусретну с нападом аустро-њемачким.

Офанзива аустро-њемачка против Србије, одавна наговјештена, дошла је. Бугари су јој похитали у сусрет. Као свагда, тако и овога пута, брата су с леђа напали.

Уз офанзиву германско-бугарску против Србије наступила је и аустро-њемачка офанзива против Црне Горе.

И ове двије српске земље, усамљени чувари и борци српске слободе, нијесу задуго остале усамљене: помоћ савезника к њима је похитала. Видимо Французе, енглезе гдје раме уз раме са Србима лију крв по српским пољима и горама.

Зато, мајка ослободитељка Русија и прокламатор Бугарску и њене трупе прављаче, а наша народна пословица и велики ли: „А тешка је материна клетва...“ И доиста дан није далеко када ће бугарски народ, као пророк Јеремије, моћи да заплакати на рушевинама своје домовине. Тај рђаво вођени народ и сам ће проклињати имена својих управљача; та имена подсећаће га једино на издајство бугарских интереса. Бугарски народ о-свијестиће се да је служио туђину, али... касно...

Наше мисли иду к оним за час преплављеним крајевима српским. Осјећамо бол мајке домовине за све жртве тевтонског освајача, али наше народно срце једнако силно бије. Наша је вјера вазда јака, и сваки Србин тврдо вјерује да крваве борбе и огромне жртве српскога народа дозиђују непоколебиви темељ Српске Домовине — темељ у којему вјековима наши претци, очеви остављаше своје животе. Српска Домовина обгрлиће сву своју дјечу. У њој ће бити и они синови, који се за њу данас боре, а и они које зла судба нађе под заједничким непријатељем те им оружје натура у руке против брата. Туђински јарам неће више притискати народну душу.

Колико вјерујемо у нашу несаломљиву народну снагу, толико вјерујемо и у искрену помоћ и коначну побједу наших моћних Савезника. Наша је борба света, она се води за слободу. А у том емблеми није ли Европа састављена? Русија, Француска, Енглеска и Италија нијесу ли ступиле у рат за ослобођење? Што више, и остале двије балканске државе Румунија и Грчка ускоро ће морати манифестовати своја истинска народна осјећања и придружити се борби. Белгија се борила и данас се бори; њен дух заподјен је витештвом, самопржегровањем. Те није ли то управо сва Европа, са искључењем германско-тевтонских угњетача!

Европа подлећи не може! Право изгубити се не да! Лијепи и срећна будућност српскога народа види своју зору — свој дан у овој витешкој борби коју подузе ово херојско покољење. Борба Давида и Голијата! Сунце српске слободе баца своје сјајне зраке на чела српских витезова и мученика. Њихове главе кити вијенац славе. Све муке и страдања само су челичили српски народ. И наш бесмртни pjesник — философ Његош не вели ли: „Васкрсења не бива без смрти“. Саи покољења јавља је. Домовина се осмјехује слободи своје дјече...

ТЕЛЕГРАМИ

Са балканског бојишта

Париз, 17. новембра. (Званично). На балканском бојишту на француском фронту мирно. На Србе код Битоља није био извршен напад. Операције Бугара између те вароши и Тетова прекинуте су због снијега. Енглези јављају да Бугари у велико дезертирају.

Париз, 17. новембра. На југу од Прилипа бије се бој између Срба и Бугара. Услјед непријатељске надмоћности, Срби су били принуђени да се повуку, али они продужавају да бране Битољ.

Париз, 17. нов. Шест стотина хиљада Аустро-Нијемаца, пробијајући се напријед са великим мукама, побједили су сто педесет хиљада Срба. Нападаци херојске Србије веле, да број њихових губитака не прелази нормално стање. Ми не знамо, шта Нијемци разумију у губитцима као нормалан број; али знамо да су исти, захваљујући храбрости Срба који су се борили за опстанак њихове отаџбине, изгубили више од сто хиљада војника.

Париз, 17. нов. Изгледа да се је данас почела развијати нова битка између Срба и Бугара пред самим Битољем. Бугари су пријели ријеку Карасу.

Париз, 17. новембра. Енглеске трупе непрестано се искрцавају у Солуну. Очекује се исто тако долазак већег броја француске војске. Енглеске трупе замијениле су Французе на линији Дојран. Срби се концентрирају у околини Битоља и на Косову, гдје ће се бити одлучна битка.

Солун, 17. новембра. Бугари су напали Крушево, двадесет миља сјеверно од Битоља, али велики снијег прекинуо је операције.

Лондон, 17. новембра. Све појединости о битци код Приштине говоре да је иста била препуна изванредног српског херојства.

Са италијанског бојишта

Малта, 16. новембра. Јављају да је Горица заузета; али званично италијанско саопштење не потврђује ову вијест, оно помиње да се бојеви настављају на висовима сјеверо-источно од вароши.

Вилсон неће са неутралцима

Вашингтон, 16. новембра. Предсједник Вилсон одбио је да прими учешће у преговорима, који имају задатак да се сазове конференција неутралаца.

Повлачење њемачке војске са Балкана

Париз, 16. новембра. Према једном телеграму, који је добио из Букурешта талијански лист „Коријере дела Сера“, један дио аустро-њемачких трупа, које су биле допрле до Скопља, враћен је са српскога фронта и упућен у правцу средњег Дунава.

Киченер у Италији

Малта, 16. новембра. Лорд Киченер посјетио је талијански фронт и конферисао је са Краљем Виктором Емануелом и Генералом Кадорном.

Румунија и Савезници

Париз, 16. новембра. Симпатије румунског народа све више се развијају у корист Четворног Споразума. Мала котерија германофила, којој су на челу Маргиломан и Карп, не усуђује се више да предлаже акцију у корист Њемачке; она сада тражи само то, да се Румунија држи строге неутралности. Било је демонстрација противу Њемачке у Букурешту.

Румунија против Аустро-Нијемаца

Париз, 16. новембра. Румунска Влада дала је на знање бечкој влади, да не може допустити да њемачке трупе пријеђу преко Рушчука. Румунско земљиште дуж Днанава проглашено је за војничку зону.

Сједињене Државе и Србија

Париз, 16. новембра. Влада Сједињених Америчких Држава наменовала је првог секретара америчке амбасаде у Паризу, Леријара, за свога отправника послова у Србији. До сада Сједињене Државе нијесу имале свога представника у Србији; њихов посланик у Букурешту био је у исто вријеме акредитован за Србију и Бугарску. Ово ријешење вашингтонске владе у овим моментима веома је значајно.

Цар Никола на бојишту

Петроград, 17. новембра. У току потоњих дана Цар је са Насљедником посјетио војску на фронту. Морално стање трупа је сјајно. Пошто је извршио преглед, Цар је дуже вријеме провео са војницима у разговору, поступајући са њима очински. Војници су били дубоко ганути Царевом пажњом. Цар је посјетио једну велику радионицу муниције, у којој раде радници социјалисти. Ови су приредили Цару одушевљен дочек.

Дени Кошен

Атина, 17. нов. Дени Кошен отпутовао је у недјељу из Грчке на грчкој крстарици „Хелас“.

Киченеров пут

Лондон, 17. нов. Лорд Киченер, враћајући се са италијанског бојишта, стигао је у Милано.

Са сјеверног бојишта

Петроград, 17. нов. На фронту Риге жестоки артиљеријски бој. У сектору Илукст Нијемци су напали од 6. до 17. новембра али су били одбијени. Заузели смо село Казимирицку. Од Двинска до Припјета ништа ново. Југо-западном од Пинска Руси су се примакли главном стану једне њемачке дивизије, напали су са ручним гранатама, убили су двојицу генерала, од којих је један био командант дивизије, и заробили су једног љекара и три официра. На Стиру непријатељ се повукао на запад од села Козлини. На кавкаском фронту ништа ново.

Петроград, 17. новембра. На источном фронту у главном све мирно, осим што се непријатељ на неким тачкама труди да поврати изгубљене шанчеве.

Непријатељски сумарени у Сред. Мору

Лондон, 17. новембра. У једном француском званичном саопштењу каже се, да се је већи број непри-

јатељских сумарена појавио око обала Сицилије. 6. и 9. новембра неколико ових виђено је како крстаре јужно од Устике и сасвијем близу Сиракузе. Тешко је разликовати да ли су ово њемачки или аустријски сумарени.

Муниција за Бугарску и Турску

Париз, 17. новем. Бечка штампа јавља, да је тридесет осам транспортата са муницијом и осталим ратним материјалом упућено Дунавом. Ови ће транспорти у Видину бити искрцани за Бугарску, а у Лом-Паланци за Турску. Бродови аустријског лојда, праћени од једног монитора, превозе у исто вријеме и неколико стотина војника и аутомобила, што је све одређено за два савезника Њемачке и Аустрије.

Савезници и Грчка

Атина, 17. нов. Садржина ноте, коју је Грчка Влада као одговор предала Четворном Споразуму, написана је у пријатељском и помиљивом духу. С друге стране из грчких службених кругова увјеравају, да је сада отворен пут очекиваном ријешењу. Држи се да цијела нота даје задовољење у смислу жеља грчкога народа, да се одржи неутралност без сукоба са Савезницима. Преговори се продужавају.

Атина, 17. новембра. Влада још није одговорила на ноту Савезника, које је предана у прошли четвртак. Грчка је расположена да у начелу попусти у захтјевима који не вријеђају њену неутралност или у онима који не прејудицирају њена права.

Атина, 17. новембра. Савезници су предали Грчкој нову ојширњу ноту.

Загушљиви гасови код Турана

Париз, 17. новембра. Турци су се први пут почели служити загушљивим гасовима против енглеских трупа, али без успеха.

Дневник

Насљедник Александар у Скадру. Њ. Кр. В. Насљедник Србије Александар, Врховни Командант, пристио је јуче по подне у Скадар. Послао је Његовом Величанству Краљу на Цетиње телеграм, у којем Му је јавио да је здраво стигао и захвалио Му на гостопримству, које Му је тамо, по наређењу Краљевом, указано. Господар је Њ. Кр. Височанству, Својем драгом унуку, веома срдечно одговорио, поздравив Га је топлотом добродошлицом и жажело да Свемогући буде свијећа нама и нашем племену у помоћи у овим данима великих искушења.

Представници Четвор, Споразума код Краља. Дипломатски представници Четворног Споразума у Србији господа Посланици Русије, Француске, Енглеске и Италије: Књаз Трубецкој, Боп, Де Грас и барон Сквити, били су у понедељак по подне примљени у аудијенцију код Његовог Величанства Краља. Они су из Србије у Црну Гору допутовали преко Пећи и Андријевице, и са наше стране указана им је сва могућа пажња за вријеме њиховог путовања, које је у овим мучним приликама било скопчано са великим теготама. Господа Посланици учинили су нашем Господару поворење као суверену савезничку и пријатељску земљу.

Сјутра дан отпутовали су у Скадар сви осим г. барона Сквитија, који ће се задржати овдје још дан два.

Влада Краља Србије у Скадру. Г. Н. Пашић, председник Владе Краљевине Србије, онамад је са члановима исте допутовао у Скадар.

Народни посланици из Србије. Прекјуче је стигло преко Пећи и Андријевице у Подгорицу око четрдесет народних посланика из Србије. У име њих свију прваци им г. г. Јаша Продановић бив. министар, Чедо Костић и Ђорђе Куртовић, дошав у Подгорицу упутили су министру унутр. послова г. Саву П. Вулетићу на Цетиње телеграм, којим се најсрдачније захваљују на предусретљивости и гостопримству указаном им од власти и народа у братској Црној Гори свуд куда су прошли.

Допутовао. Г. генерал Б. Јанковић, који је одређен да буде војни делегат Србије при нашој Врховној Команди, допутовао је јуче на Цетиње.

Невоље рата. Откако је отпочела поновна њемачко-аустријска офанзива против српских краљевина, разноврсне невоље, које су неминовни пратиоци рата, бивају у нас све веће и шире. Због својега географског положаја и близине ратној позорници извјесни наши крајеви сада су им у великој мјери изложени. Оне ових дана као неизбјежни удес струје од источних граница наше отаџбине, сливајући се у ову и носећи собом муке и страдања. Број жртава, чија оскудица дубоко потреса свачије људско срце, свакојега се дана умножава нагомилавањем нових и све јачом биједом старих. Њихове муке наш су општи бол, њихово једно стање не само да је наша обавеза старања него и свијех наших пријатеља. Невоље рата не могу се лако прикрити или увеличати. Оне у овој прилици убједљиво говоре бројем и опсегом. Наша их отаџбина јуначки подноси и подносиће их увјерена у побједу праведне ствари, али разлог је и да се знају.

Непријатељске сплетке. Одавно Нијемци вјешто уносе сплетке и зазубу у државу народа који се данас као савезници с њима боре. Њемачка штампа, јединствена организација, у томе их је најбоље помагала. Сада су и у неутралној Швајцарској никли на француском језику њемачки листови, плаћени њемачким новцем, управљани од берлинског и бечког пресбирора, а у служби њемачко-аустријских интереса. Пут је невин: на француском језику преко неутралне Швајцарске, ти листови слободно улазе у државу Савезника, и тако шире међу њима идеје, корисне Германским Церевинама. Циљ је, дакле, штетан за Савезнике. Међу реченим листовима помињемо три, који излазе у Лозани: Polonais, Revue Ukrainienne, и од скоро L'Albanie. Прва два имају задатак, да одцијепе од Русије Полаке и Малорусе и створе, на штету руског царства, двије нове државе. Русија би, под изговором ослобођења (Аустро-Нијемци и ослобођење народа!), требала да буде отјерана на Урал и у Азију. Трећи, L'Albanie, опет по аустро-њемачком рецепту, има да ради за Арбанију од „Куманова, Сјенице и Подгорице до Арте!“ Разумије се, са њемачким владаоцем на челу! Ова перверзна идеја, која је и у извјесним савезничким листовима налазила одзива као доказ непознавања балканских прилика и њемачких циљева на Истоку, треба поново да створи пометњу и забуну.

Добро би било причувати се од ових њемачких листова на француском језику.

Захвалност. У име фонда сиромашних гимназијалаца, управа цетињске гимназије најтоплије захваљује г. г. чиновницима свију надлештава на прилогу од 100 перпера, које међу собом скупиле и преко г. Ф. Крушке, помоћ. гл. држ. благајне, приложише фонду у спомен покојног

Мила Милетића, бившег глав. државног благајника, те га тим уписах за добротвора фонда сиромашних ђака.

Finis Bulgariae

Лондонски „Морнинг Пост“ пише: „Према вијестима, које је наш Пресбирор пустио у саобраћај, Бугарска, усвајајући рђав примјер Турске, примила је помоћ њемачких и аустријских официра. То је догађај рђавог знака. Бугарска може на другој страни границе видјети резултате истог процеса. Турска је проклета уз пркос храброј одбрани њезиних синова. Јер побједа Споразумних Сила мора имати јасне резултате, док им поновни мир — највише што Њемачка може за себе жељети — оставља једно тијело које Конгрес мира мора одложно секцирати. Краљ Фердинанд је, изгледа, на ивици догађаја који су учинили да Енвер паша до крајности разори своју отаџбину. Ми смо савјетовали краљу Фердинанду, јер ми не можемо вјеровати да ће га, због корака који предузима, потпомагати његов народ.

Зашто се ми, врх свега, боримо? Ми мислимо да је ово, у главном, рат између правде и неправде. Ако краљ Фердинанд признаје то, он, најпослије, мора знати да се ми боримо и за права и привилегије малих народа. Да посматрамо побједу Њемачке са чисто бугарског гледишта. Претпоставио да ће њезини извори, њезина војска и њезин новацпомоћи Централним Силама да дођу до побједе. Какве ће резултате имати та побједа за њу? Амбиције Аустрије јасне су — Солун као њезино пристаниште, освојена и потчињена Србија, једна мања базначна Грчка. А Бугарска одиста вјерује да ће јој се допустити да унећа своју територију? Њезин успјех био би опасност за аустријску хегемонију на блиском истоку и она би била ометана исто тако малим церемонијама које је Аустрија употребила у случају анексије Босне и Херцеговине.

Опасан је пут на који краљ Фердинанд тура свој народ. Али то је још нешто горе, то је злочин. У овоме рату Тевтонци се, на агресиван начин, боре против Словенства, а Словенство издају Словени. Изгледа да ће Енглеска још један пут имати да извуче мач против својих старих пријатеља — Турске и сада, Бугарске. Зар су Бугари савршено заборавили жртве које су у њихову корист поднијеле Русија и, у мањем степену, Енглеска? Они морају чинити избор према својој увиђавности. Али, једно је поуздано — Енглеска мора побједити, јер њезина флота држи Њемачку за гушу и, када за то дође вријеме, мора је нагнати да све поврати што је прогутала. Она је склона да Бугарској пође на сусрет, али ако сада тргне мач на нас, својег старог пријатеља, онда мора бити finis Bulgariae“.

Нијемац оптужује

Број отворених поборника за закључивање мира у Њемачкој не престано расте. Послије бившег посланика Монтса устао је с јавним прогласом чувени државник и професор марбуршког универзитета Шикинг, који доказује да Европи пријети опасност од узајамног истребљења, ако се рат не прекрати.

Професор Шикинг усудио се отворено да изјави, да је за овај рат крива једино Њемачка, пошто она није престала са оружањем, све док није створила положај који је довео до европског рата. Њемачка је упорно одбијала све приједлоге за арбитражу, игнорисала је

1899. г. иницијативу Русије за прекид наоружања. Умјесто рада у корист мира, Њемачка је непрекидно скупљала нове армије и оружала се.

Гријехе прошлости, вели професор Шикинг, могуће је поправити једино ако Њемачка замоли за мир, који би одмах прекратио бесмислено крвопролиће и коначну пропаст европске културе.

Ерцхерцог Евгеније, генералисим против Италије

За генералисима аустро-угарске војске наменован је ерцхерцог Евгеније, који је спиритиста.

Број ерцхерцога аустријских, који је већи него што има корпус армија Двојне Монархије, тако је обилан, да није увијек лако да се човек ориентира у том врло разгранатом генеалошком стаблу.

Дакле, казаћемо, да је дјед цара Франца Јосифа имао два брата: ерцхерцога Фердинанда Тосканског, од кога је потекла чувена госпођа Тозелијева; и ерцхерцога Карла, јединог аустријског генерала, који се показао достојним противником Наполеоновим!

Ерцхерцог Карл је имао четири сина, од којих ћемо споменути само прву двојицу:

1) Ерцхерцог Албрехт, који је био генералисим у Италији 1866.

2) Ерцхерцог Карло Фердинанд. Четврти син овог последњег је ерцхерцог Евгеније, Фердинанд, Пије, Бернанд, Фелиће, рођен 2. маја 1863.

Он је велики мајстор тевтонског реда са два милиона годишњег хонорара, али се за то не смије женићи.

Више година је био командант XIV армиског корпуса који обухвата Тирол и Салибург.

Живио је у Инзбруку, у дворској палати, и треба се сјетити да, кад је онамо букнуо онај варварски покрет против италијанског универзитета, и намјесник Шварценау тражио од ерцхерцога трупе да угуши ту дивљачку побуну, он му је одрекао.

Ерцхерцог Евгеније, ма да је циновског раста (за читаву је главу виши од највишег војника) врло је нежног тјелесног састава, те чак не може да јаше; али је такође истина да је у војничким питањима био увијек у знању оскудан. Ево једног доказа.

Кад су у Лардари, у Ђудикаријама, подигнута нова утврђења, ријешено је да се стара поруше, и ерцхерцог Евгеније нареди да се поруше топовима, да би *scopre vili* учинили се експерименти гађања у виду нишана. Подузећем је у прављао сам ерцхерцог; али не спушаше ни десет меткова, дође му, сав у зноју, гласник да му јави: да топови штете стара утврђења... већ у великој руше нова!

У почетку европског рата њега ставише сасвим у страну. Тек пошто су Срби повратили Биоград, наименоваше га за главног команданта војске одређене против Србије, и Бечлије су у његову имену гледали неко срећно буђење војничких традиција које су у вези ни више ни мање са именом Евгенија... Савојског! Сада је ерцхерцог Евгеније генералисим војске која оперише против Италије... (Guerra Europ. № 44).

Објава. Од пакета, који су се на основу чл XV-ог Правилника о размени поштанских пакета — Опште Конвенције — а по одобрењу госп. Мин. Унутр. Послова, од 18. децембра 1914 год. број 16580, и број 12996. од 18. октобра 1915 г., као и објаве ове управе издате у званичном листу „Гл. Црногорац“ број 3835. од 23 децембра 1914 год., и број 2986. од 19. октобра 1915 год., имали продати на јавној лицитацији, ушљед неповољне цијене, нијесу продати три пакета у којима се налази апотекарски — медицински — материјал и то:

- 22 комада термометара;
- 21 „ „ „ спужва — сунђера — прве врсте;
- 24 кутије еластичне бинте;
- 24 цице са гумама и чаповима за дјечије сисање.

Те ће се исти поново путем јавне лицитације продавати 21. новембра 1915 г. у канцеларији ове управе од 9 сати пр. подне, и уступиће се понудиоцу највише цијене, ако иста буде повољна.

Број 3109. Из Управе П. Т. Станице, 5. новембра 1915 год., на Цетињу. (34)

КОДАК АПАРАТ на рол филмова 10×15 8×14 или 9×12, ко има на продају овдје, нека се јави одмах писмено са цијенама пост restante овдје, а са стране у Подгорици, на адресу (бр. 380, 23) Васо Радловић, фотограф.